در دنیا چنان باش که گویا غریبه یا رهگذری

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که می‌گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم شانهٔ مرا گرفت و فرمود: «كُنْ فِي الدُّنْيَا كَأَنَّكَ غَرِيبٌ أَوْ عَابِرُ سَبِيلٍ»: «در دنیا چنان باش که گویا غریبه یا رهگذری». و ابن عمر می‌گفت: چون شب را درک نمودی منتظر صبح نباش و چون صبح را درک کردی منتظر شب نباش؛ و از سلامتی‌ات برای بیماری‌ات و از زندگی‌ات برای مرگت [توشه] برگیر».

[صحیح است] [به روایت بخاری]

ابن عمر رضی الله عنهما ذکر کرده که پیامبر صلی الله علیه وسلم شانه‌اش را - که محل رسیدن کتف به بازو است - گرفت و خطاب به او فرمود: «در دنیا چنان باش که گویا غریبه‌ای هستی که به شهری آمده که نه خانه‌ای دارد که به آن پناه برد و نه ساکنی دارد که او را دلداری دهد و عاری از خانواده و وابستگان و وابستگی‌هاست، مواردی که او را از خالق به خود مشغول می‌کنند؛ بلکه خود را در وضعیتی سخت‌تر از غریب تصور کن؛ مانند رهگذری باش که در طلب وطنش از راهی می‌گذرد، زیرا غریب شاید در سرزمین غربت ساکن شود و در آن اقامت گزیند، بر خلاف رهگذری که قصد سرزمین دیگری را دارد، زیرا وضعیت او به شکلی است که بارش سبک‌تر است و توقف نمی‌کند و همهٔ تلاش او برای رسیدن به سرزمینش است. از سوی دیگر مسافر به چیزی بیش از همان توشه‌ای که او را به مقصدش برساند نیازی ندارد. همین‌گونه مؤمن نیز در دنیا به بیش از چیزی که او را به هدفش برساند نیازی ندارد. ابن عمر به این نصیحت عمل نمود و می‌گفت: «چون صبح کردی منتظر شب نباش و چون به شب رسیدی منتظر صبح نباش و خود را از جملهٔ اهل قبور بدان، زیرا عمر انسان خالی از سلامتی و بیماری نیست؛ بنابراین از ایام سلامتی با اطاعت و فرمانبرداری و کارهای نیک برای زمان بیماری استفاده کن و اعمال صالح را در هنگام سلامتی غنیمت بدان، پیش از آنکه بیماری مانعی میان تو و طاعات شود؛ و زندگی خود در دنیا را غنیمت شمار و در آن چیزی را جمع کن که برای تو پس از مرگ مفید باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/4704